

[P. N. Petersen (Røjl).]

og søger at fremstille sig selv som bedre Danske end andre. Med den største Frimodighed af Verden betegner de Regeringens og Lovgivningsmagts Indsats i Tiden fra 9. April 1940 til 29. August 1943 som forfejlet, skønt de savner alle Forudsætninger for at udtale sig derom. Sandheden er jo den, at det danske Folk under sin lange, sejge, vedholdende Modstand under de skiftende Situationer og Forudsætninger og med skiftende Midler, der alle sammen maa ses i nøje Sammenhæng, har søgt at hævde sin Stilling over for Overmagten paa bedst mulig Maade. Derfor vil det ikke være tilraadeligt at indlade sig paa at veje og maale andre Menneskers nationale Følelser paa Baggrund af deres Holdning i de første Krigsaar — det kan jo hælde, at Historiens Dom bliver helt anderledes, end disse snævre Kredse regner med.

Naar jeg har fremsat disse Betragtninger, er det, fordi der desværre ogsaa i Befolkningen er en stigende Tilbøjelighed til at forveksle disse smaa snævre Kredse med Frihedsbevægelsen som saadan, og det er Forklaringen paa den stadig køligere Holdning, som Befolkningen indtager over for Frihedskæmperne. Men det kan Modstandsbevægelsen ikke være tjent med. Modstandsbevægelsen maa og skal gaa over i Historien som et straalende Bevis for det danske Folks ukuelige Livsvilje i en af de sværeste Stunder i Folkets Liv. Derfor var Lovforslagets Rangforordning med Kommunerne i første Rangklasse mig saa inderligt imod, at selv om det er rigtigt, at der i sin Tid blev gjort Uret imod Kommunerne og at der bør raades Bod paa denne Uret — hvad jo allerede er sket og maaske yderligere vil ske paa forskellig Maade —, saa bør det i hvert Fald ikke ske derved, at dette Parti fremhæves i denne Lovgivning paa Bekostning af alle andre Kredse i Befolkningen.

Jeg finder Anledning til at takke den højtærede Minister for Tilslutningen til, at § 6, Stk. 2, udgaar, og jeg glæder mig over den Maade, hvorpaa den højtærede Minister gjorde Rede for dette i sin Tale for lidt siden. Med al Respekt for den Tanke, der ligger bag Oprettelsen af Frihedsbevægelsens Samraad, er dette Samraad jo alligevel en tidsbestemt Institution, der i alt for høj Grad bærer Tilfældighedernes Præg og absolut ikke kan gøre Krav paa en særlig Indflydelse paa Behandlingen af de Sager, der i Henhold til denne Lov bliver forelagt Ulykkesforsikrings-Raadet. Der er jo en Del af Befolkningen, som anser de samarbejdende poli-

tiske Partiers Indsats i Tiden fra 9. April 1940 til 29. August 1943 for at være lige saa betydningsfuld som den, der blev ydet fra 29. August 1943 til 5. Maj 1945 — det er blot forskellige *Former* for Modstand, der her er Tale om. Denne Del af Befolkningen vilde føle sig brøstholden ved, at der blev givet Frihedsbevægelsens Samraad en særlig Indflydelse i saa Henseende. Derfor maa jeg ogsaa beklage, at dette Forhold ikke er taget i Betragtning ved Affattelsen af § 58, der angiver Reglerne for Erstatningsraadets Sammensætning, i Henhold til hvilke 2 af Raadets 7 Medlemmer skal beskikkes efter Indstilling af Frihedsbevægelsens Samraad. I sin Tale nævnte den højtærede Minister, at det er betimeligt at have Sagkundskaben til Raadighed, og jeg skal mere end villigt erkende, at Sagkundskaben maa selvfølgelig ogsaa findes inden for Frihedsbevægelsen. Det kan vi hurtigt blive enige om, men der vil jo dog ogsaa være Mulighed for at udnytte denne Sagkundskab paa anden Maade end just ved, at den er repræsenteret i selve Erstatningsraadet. Det skulde nødigt være saadan, at man fik Indtryk af, at Medlemmerne af Erstatningsraadet ikke alle skulde være fuldkommen uhildede over for de Spørgsmaal, de skal tage Stilling til. Jeg er af den Opfattelse, at der maa vaages nøje over, at Erstatningsraadet faar en Sammensætning, der sikrer en absolut objektiv Holdning over for de Spørgsmaal, Raadet faar med at gøre. Jeg vilde være i højeste Grad taknemmelig, hvis den højtærede Minister kunde være i Stand til at finde en saadan Form, at man fik absolut Sikkerhed for dette.

I øvrigt skal jeg ikke indvende noget imod Størrelsen af de forskellige Erstatninger, der er anført i Lovforslaget. Her er et Omraade, hvor vi ikke maa være karrige af de Grunde, jeg nævnte til at begynde med. Der er mange andre Omraader, hvor Karighed vilde være mere paa sin Plads. Det er jo desværre saadan, at det er ved at gaa ind i den almindelige Bevidsthed, at der i denne Sommer er ødslet saadan med Pengene, at det trods alle hidtil kendte Begreber om forsvarlig Økonomi — men det er en anden Historie, som Kipling sagde.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det høje Ting at vedtage dette Lovforslag, selv om det ikke kan siges at være tilfredsstillende i enhver Henseende. Det er i det hele taget meget vanskeligt at gennemføre en tilfredsstillende Lovgivning under de nuværende politiske Forhold, hvor vi i Virkeligheden har en Regering, der forlængst har overlevet sig selv. Der er i Be-